

5 MENNESKER

Læsning

”Gud skabte mennesket i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem. Og Gud velsignede dem og sagde til dem: »Bliv frugtbare og talrige, opfyld jorden, og underlæg jer den; hersk over havets fisk, himlens fugle og alle dyr, der rører sig på jorden!«” (Første Mosebog, 1:27-28)

Refleksion

Mennesket er på én gang en del af den skabte verden og bærer samtidig et særligt ansvar for den. Vi er skabt i Guds billede og sat ind i skaberværket med evne til at elske, skabe og tage vare på det liv, vi deler.

Der lever milliarder af mennesker på jorden. Vi har forskellige sprog, hudfarver, traditioner, tro og livsvilkår – men vi er forbundne med hinanden. Vi er skabt til fællesskab. Vi har brug for hinanden – for hinandens omsorg, viden, kærlighed, modspil og samspil.

Men i en verden præget af krige, flugt og fattigdom står millioner af mennesker uden sikkerhed, uden stemme og uden mulighed for at forme deres eget liv. Mennesker mister hjem, håb og muligheder.

Men håb vokser mellem mennesker, når vi vælger at handle i kærlighed og ansvar. Sammen kan vi være med til at skabe forandring og give plads til liv, fred og retfærdighed.

Bøn

Skabende og opretholdende Gud, du, som formede os i dit billede – med fantasi, følelse, forstand og sprog, med evne til at elske, handle og tage ansvar.

Tak for at velsigne os og give os del i dit skaberværk.

Vi beder for alle der lever med sult, på flugt eller i fattigdom.

Lad din fred spire frem midt i kaos og konflikt.

Og lad os leve i forbundethed med naturen og med hinanden, på tværs af grænser og nationalitet.

Amen.

Refleksionskortet gives med som inspiration til samtale på vejen tilbage og til refleksion i dagene efter.

Inspiration til pilgrimsvandring i Skabelsestiden

INDLEDNING

I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden.

Gud sagde: “Der skal være lys!” – og der blev lys. Gud så, at lyset var godt, og Gud skilte lyset fra mørket. Gud kaldte lyset dag, og mørket kaldte han nat.”

I lyset blev verden til: vand og land, træer og dyr, og til sidst mennesket.

På vores vandring bevæger vi os gennem skaberværket – fra det første, der blev til, til det ansvar, vi bærer i dag.

Bøn

*Kære Gud
Du har betroet os ansvaret
for hele dit vidunderlige skaberværk
giv os vilje til at tage det på os
ikke bare for det, der gror i vores egen køkkenhave
men for alle verdens haver
så verden bliver vild med vilje
så skove vokser og træer får lov at slå rødder
så ingen skal tørste efter vand*

Bøn af præst Hanne Jul Jakobsen for Danmission

1 VAND

Læsning

”Gud sagde: »Vandet under himlen skal samle sig på ét sted, så det tørre land kommer til syne!« Og det skete. Gud kaldte det tørre land jord, og det sted, hvor vandet samlede sig, kaldte han hav. Gud så, at det var godt.” (Første Mosebog, 1:9-10)

Refleksion

Vand er fuldkomment essentielt for liv – det er selve livets begyndelse. Det var i vandet, at livet tog form, og stadig er det vandet, der bærer, nærer og opretholder alt levende. Uden vand tørrer jorden ud, og livet mister sin kraft – både for mennesker og dyr.

I dåbens vand minder Gud os om, at livet er en gave, der rækker ud over os selv. Vandet renser, fornyer og giver nyt liv – et tegn på Guds nærvær midt i det skabte.

Og alligevel er der steder, hvor vandet ikke længere flyder frit. Floder udtørrer, kilder svinder, og regnen falder ujævnt. Det er, som om balancen forskydes, når vores måde at leve på tager mere, end jorden kan give.

Men håb vokser, hvor vi handler. Sammen kan vi beskytte det vand, der giver liv – og være med til at sikre, at også kommende generationer får del i det.

Bøn

*Gud, du kaldte vandet sammen og lod jorden træde frem.
Du så, at det var godt – og vi ser det stadig:
Floder der flyder, regn der falder, liv der vokser.
Vi takker dig for vandet – for dets evne til at give liv, rense og forny
Lær os at forvalte og værne om det rene vand med omtanke og kærlighed
Amen.*

Refleksionsspørgsmål: Hvornår har du sidst oplevet vand som livgivende – og hvad vækkede det i dig?

2 LAND

Læsning

”Gud Herren tog mennesket og satte ham i Edens have, for at han skulle dyrke og vogte den.” (Første Mosebog, 2:15)

Refleksion

Jorden bærer os. Den giver os føde, klæder os og holder os oppe dag efter dag. Overalt i verden dyrker mennesker jorden og lever af det, den giver – i en gammel rytme af såning og høst, arbejde og hvile.

Vi er selv skabt af jord og skal vende tilbage til den. Sådan minder jorden os om, at vores liv er givet os af Gud – og betroet os for en tid.

Og alligevel ser vi steder, hvor jorden mister sin kraft. Den trættes, udtørres og presses, som om den bliver bedt om at give mere, end den kan bære. Det vilde landskab forsvinder, og balancen mellem menneske og natur bliver skrøbelig.

Men håb spirer, hvor vi passer på jorden. Sammen kan vi dyrke, dele og beskytte den, så den fortsat kan bære liv.

Bøn

*Skabende Gud, du som gav os land, hav og himmel.
Vi takker dig for jorden, vi lever af, og som vi går på her – i ydmyghed og taknemmelighed.
Lær os at dyrke den med omtanke og vogte den med kærlighed.
Amen.*

Refleksionsspørgsmål: Hvor i dit liv mærker du forbindelsen til det, der gror og lever?

3 SKOV

Læsning

”Gud Herren lod alle slags træer, der var dejlige at se på og gode at spise af, vokse frem af jorden, også livets træ midt i haven og træet til kundskab om godt og ondt.” (Første Mosebog, 2:9)

Refleksion

Gennem menneskehedens historie har træet stået som et stærkt og helligt symbol i mange kulturer og trosretninger. Det repræsenterer liv, vækst og forbindelsen mellem himmel og jord. Måske er det netop derfor, vi bliver stille, når vi står under dets krone: fordi vi aner, at det peger på noget større end os selv – en skaber, som lader livet vokse og strække sig mod himlen.

I Bibelens fortælling står livets træ midt i haven som et tegn på Guds nærhed og det liv, der gives og bæres af ham. Også i dag kan træerne minde os om, at vi er rodfæstet i noget, vi ikke selv har skabt, og som vi er sat til at tage vare på.

Og alligevel fældes skovene i et tempo, som naturen ikke kan følge med til. Urskove forsvinder, biodiversiteten trues, og klimaet forandres. Det, der engang blev betragtet som helligt og levende, bliver i dag ofte målt i kubikmeter og profit – som om vi har glemt, at skaberværket er Guds, og ikke vores.

Men håbet slår rod, hvor vi vender os mod det ansvar, Gud har givet os. Sammen kan vi værne om træerne og være med til at lade nyt liv gro.

Bøn

*Gud, tak fordi vi kan træde ind i naturens katedral - med høje stammer og grønne lofter.
Vi takker dig for lyset mellem bladene, for duften af jord og regn,
for roen, der falder over os, når vi går blandt træerne.
Tilgiv os, når vi glemmer at tage vare på alt det levende, når vi bruger naturen uden omtanke,
og tager mere, end den kan nå at give. Amen.*

Refleksionsspørgsmål: Hvornår har du sidst stået stille og oplevet naturens ro – hvad gjorde det ved dig?

4 DYR

Læsning

”Gud sagde: »Jorden skal frembringe alle slags levende væsener, kvæg, krybdyr og alle slags vilde dyr!« Og det skete; Gud skabte alle slags vilde dyr, al slags kvæg og alle slags krybdyr. Gud så, at det var godt.” (Første Mosebog, 1:24-25)

Refleksion

Fuglesang, summende insekter, hjortespor i jorden – alt levende eksisterer i en naturlig sammenhæng, hvor hver eneste skabning har sin plads og rolle. Når vi ser på dyr, minder de os om livets mangfoldighed og skrøbelighed – og om den godhed, Gud så i det skabte.

I mange kulturer er dyr ikke bare mad og indkomst, men en del af kulturen, identiteten og hverdagen. De optræder som symboler, hjælpere, vejvisere og hellige væsner – som skabninger, vi lever sammen med og er forbundet med. Også i Bibelen hører vi om Gud, der har omsorg for alle sine skabninger, og som lader livet udfolde sig i mangfoldighed.

Men når pladsen bliver trang, og ressourcerne ikke slår til, opstår der brud i balancen. Dyr mister deres levesteder, og det fællesskab mellem mennesker og skaberværk, som var tænkt som gave, bliver udfordret. Det er, som om vi glemmer, at vi er sat midt iblandt det levende – ikke over det. Men håb lever, når vi tager imod det ansvar, Gud har betroet os. Sammen kan vi beskytte dyrelivet og søge en balance, hvor både mennesker og andre skabninger kan leve.

Bøn

*Gud, du som fyldte jorden med liv - fra den mindste bille til den største hval, fuglene i luften,
fiskene i havet og alle dem, der kryber, kravler, springer og flyver. Tilgiv os, når vi glemmer, at vi ikke står
over, men midt iblandt dem – forbundne i det liv, du har givet os alle.
Amen.*

Refleksionsspørgsmål: Hvad betyder det for dig, at vi lever side om side med andre skabninger?